

Jurnal de bord

Ștefan Augustin Doinaș

Să nu vorbim de cei care-au sărit
din luntre, ca s-ajungă mai devreme
la țarm: sunt niște diletanți ai morții...
Noi însă, pasagerii cu vocație,
ne îndeletnicim cu diferite
afaceri, dintre care cea mai bună
e creșterea. Da: creștem, devenind
tot mai flămânzi de nemurire. Unii
se și realizează. Ce plăcere
să-i vezi crescându-și numele în lemnul
de pin al luntrei!... Unii dintre ei
păzesc copiii - să nu joace rișca.
Alții s-au instalat, cuminiți, la pupă
și studiază dărele. Există
chiar mâncători de ciocârliei, al căror
gâtlej o să le supraviețuiască.
Dar cei mai mulți își schimbă-ntruna locul
împrumutându-și sculele, în tranșă.
Când câte unul strigă: "Hei, luntraș!",
ecoul îi răspunde leneș: "Doarme...";
Dar asta este o poveste-n care
mulți nu mai cred. În general, n-avem
nici paraziți, nici boli molipsitoare.
(Idei există, însă nu fac pui.)
Un singur lucru ne îngrijorează
(dar cei ce-l spun sunt aruncați în apă):
de-atât amar de vreme n-am primit
nici un mesaj - un porumbel, o trâmă -
ca semn că vom vedea curând uscatul.
(Telegrafistul a murit, și nimeni
nu-și amintește alfabetul Morse.)
Să fi greșit direcția?... Nu cred:
curentul bate-n dunga luntrei noastre,
iar soarele-apucând ne-arată locul
de naștere al peștilor cu aripi.
Cât mai avem până acolo? Unii
susțin că, peste câțva timp, vom trece
Meridianul Lunii, ajungând
pe-o mare care curge dedesubtul
acesteia, de unde vom vedea
pe cer cum navighează umbra noastră.

E ora mesei. Se aud țipând

POEZII ONLINE

cei care-aleși prin tragere la sorti
(cu zaruri măsluite!) vor fi astăzi
excluși de la festin: sunt bucătarii...